

uvodnik

Pozdrav ob osmem Slovenija party

Kot predsednik Slovenskega kulturnega kluba, mladinskega središča Slovenske prosvete v Trstu, ki že osmič organizira Slovenija party, v obeležje zgodovinskega dogodka mednarodnega priznanja Slovenije, toplo pozdravljam prav vse cenjene goste, ki so se odzvali vabilu, a pose-

ben pozdrav in zahvala gre častnemu gostu Leonu Štuklju, najstarejšemu slovenskemu in svetovnemu olimpijskemu prvaku. Pozdravljam nadalje ugledne goste, ki so nas počastili s svojo prisotnostjo.

Za mlade Slovenskega kulturnega kluba je bila osamosvojitve Slovenije težko pričakovano zgodovinski mejnik, v katerega smo trdno verjeli, kot tudi v njeno mednarodno priznanje, saj smo prvi Slovenija party januarja 1992. leta napovedali še pred priznanjem in se je odvijal dejansko sočasno z velikim dogodkom. Letos smo se odločili, da ga proslavimo še bolj svečano. Beležimo tudi petdesetletnico Slovenske prosvete: naše krovne ustanove. Hvaležen spomin gre duši prosvete in mentorju Slovenskega kulturnega kluba, nepozabnemu profesorju Jožetu Peterlinu, kot tudi profesorju Maksu Šahu. Zbrali smo se na tržaškem nabrežju, za Kettejevim pomolom pred obalo Lepe Vide. Cankar je navedel besede Ivana Tavčarja: "Ljubljana je srce Slovenije, Trst

Rok Oppelt

pa so njena pljuča," sam pa nadaljeval: "Brez pljuč srce ne bo utripalo, brez srca ne bodo pljuča dihala." V novem zgodovinskem okviru in v evropskem duhu, ki preveva naš čas, mi dovolite, da izrazim srčno željo, da bi Slovenija doumela, da predstavlja manjšina del pljuč, del njenih pljuč. To pa velja tudi za naše mesto, ki se le s težavo pričanja zavedati, da je treba zadihati z obema deloma pljuč: večinskim in manjšinskim. Velja za Evropo, kot je opozoril papež Janez Pavel II. Zadihati mora z vzhodnim in zahodnim delom. Prav Trst, ki je zapravlil že toliko zgodovinskih priložnosti, pa ima edinstveno možnost, da to omogoči. Zadihajmo torej tudi mi, na tem srečanju, v znamenju očiščenja in pomlajenja, veselja do življenja. Zaupanja v bodočnost, težavam in tragedijam v naši neposredni bližini in po svetu navkljub. V znamenju mladosti, kot je mlada Slovenija, kot je večno mlad naš častni gost Leon Štukelj.

Rok Oppelt

Fotokronika najlepšega Slovenija partyja

Pol ure pred napovedanim začetkom prireditve, 23. januarja 1999, so se ljudje že začeli zbirati v veži hotela Savoia Excelsior Palace na tržaškem nabrežju.

Za letošnji VIII. Slovenija party je vladalo veliko pričakovanje in zanimanje. Tako so nekaj dni pred prireditvijo vabila s stilizirano Slovenijo, zavito v trak z barvami slovenske zastave in na katerih se je prvič pojavil znak, ki bo celo leto spremljal prireditve ob 50. obletnici Slovenske prosvete (zamisli in realizacija Mateja Susiča), zaradi velikega povpraševanja pošla. Ljudje so nestrpnost čakali in radovedno škilili v Modro dvorano, kjer so mladi Slovenskega kulturnega kluba in Mladi v odkrivanju skupnih poti pod vodstvom režiserke Lučke Susič, ki si je zamislila program prireditve, nervozno pripravljali še zadnje stvari. Potem so se odprla vrata, ljudje so do zadnjega kotička napolnili dvorano (nekateri se, resnici na ljubo, zaradi gneče niso mogli prebiti vanjo) in mnogi so bili kar prevzeti, ko je Orkester Glasbene šole iz Zavoda sv. Stanislava iz Šentvida pri Ljubljani intoniral prve akorde in napolnil prostor z glasbo.

Vsi so vedeli, da bo letošnji Slovenija party nekaj posebnega. Ne samo zaradi izbranega in elegantnega

ambienta, v katerem se je prireditev odvijala, ampak tudi zaradi imenitnega častnega gosta in - ne nazadnje - zaradi nastopa celega orkestra, ki je poskrbel za glasbeni užitek in za ples, kakršnega zamejci nismo imeli že desetletja. Izrednost letošnjega Slovenija partyja pa je treba pripisati temu, da z njim nismo proslavljali samo 8. obletnice mednarodnega priznanja samostojne Slovenije, pač pa tudi začetek praznovanja 50. obletnice ustanovitve Slovenske prosvete.

Ozračje je bilo temu primerno, ljudje so, prijetno vznemirjeni ob orke-

stralni glasbi, z zanimanjem pričakovali, kaj bo prinesel nadaljnji spored večera. Ko sta napovedovalca Miriam Čermelj in Tomaž Susič napovedala prihod častnega gosta, najstarejšega olimpijskega zmagovalca na svetu, stoletnega mladeniča, Leona Štuklja, se je vsul tak aplavz, da ga je uspel prekiniti le orkester, ki je zaigral slovensko himno. Imenitnega gosta, ki so ga prireditelji Slovenija partyja povabili, zato da bi (podobno kot drugi častni gostje minulih izvedb Slovenija partyjev) simbolno predstavljal zdrav in iskren narodni ponos, sta pričaka-

li dve slovenski miss Alpe-Jadran, sestri Lara in Elisa Komar.

Program je stekel. Najprej je prisotne pozdravil predsednik Slovenskega kulturnega kluba, Rok Oppelt (njegov nagovor objavljamo namesto uvodnika). Vlogo Slovenske prosvete pri ohranjanju slovenske besede, narodnega ponosa in ljubezni do domovine na Tržaškem je poudaril predsednik Slovenske prosvete Marij Maver. Slavnostni govornik, časnikar Ivo Jevnikar, pa je poudaril pomembnost sedanjega trenutka za našo manjšino, ki je pred velikimi preizkušnjami (sprejemanje zaščitnega zakona) in ki mora zato bolj kot kadarkoli prej strniti vrste in se povezati z matično Slovenijo, ki ji mora biti v oporo in pomoč. Govorjene dele programa je s svojo svežino in radoživostjo popestril mladinski pevski zbor Vesela pomlad, ki je zapel splet slovenskih narodnih pesmi pod vodstvom Franca Pohajača in Martina Vremca.

Ob koncu kulturnega programa je imel svoj nagovor tudi častni gost Leon Štukelj. Izrazil je presenečenje nad vitalnostjo in navdušenjem naše

slovenske skupnosti v Trstu in obžaloval dejstvo, da je naša stvarnost in naša problematika v Sloveniji pre malo poznana. Čestital je voditeljem in članom Slovenske prosvete ob lepem jubileju ustanove, ki je toliko dala slovenskim ljudem na tem koščku zemlje. Njegove besede so izžarevale voljo in ljubezen do življenja, saj je poudaril, da se moramo vsi potruditi, da se bo naš narod, ki je tako ustvarja-

len, ohranil. Pri tem pa moramo biti Slovenci enotni, ne glede na starost, ideje, ali na to, če živimo na tej ali oni strani meje.

Leona Štuklja, ki sta ga uvodoma predstavili njegovi spremljevalki Lara in Elisa Komar, sta pozdravila še Jurij Kufersin v imenu ZSŠDI in Rok Oppelt v imenu Slovenskega kulturnega kluba ter mu poklonila skromni darili v spomin.

Drugi del večera se je pričel z lovom na avtogram in posvetila Leona Štuklja. Otroci, mladi in starejši - vsi so hoteli svetovno znanemu športniku stisniti roko v pozdrav in se slikati z njim. Leon Štukelj je bil res zelo prijazen in ustrežljiv, delil je podpise in se z marsikom tudi zapletel v pogovor, se zanimal za mlade, za njihov študij, za njihove želje in pričakovanja v zvezi s prihodnostjo.

Udeleženci večera so si nato privoščili prigrizek, medtem pa je orkester pod vodstvom mladega in talentiranega dirigenta Andreja Goričarja začel igrati melodije za ples. Mladi člani orkestra so s svojo glasbo kmalu ustvarili tako prijetno vzdušje, da se plesu ni odrekal niti sam Leon Štukelj, ki je zaplesal z Eliso Komar ob zvokih angleškega valčka.

Praznovanje se je zavleklo pozno v noč. Mladi in starejši so se zaustavili v prijetnem klepetu, marsikdo je zaplesal, prijatelji, ki se že dolgo niso videli, so se ponovno srečali... Bilo je veliko mladih, pa tudi ljudi vseh generacij, saj je letošnji Slovenija party pomagalo organizirati veliko število društev Slovenske prosvete (in ne samo SKK in MOSP, kot običajno): Društvo slovenskih izobražencev, Šentjakobsko kulturno društvo, Marijin dom pri Sv. Ivanu, pevsko društvo Novega sv. Antona, SKD Igo Gruden iz Nabrežine, SKŠD Cerovlje - Mavhinje, Finžgarjev dom z Opčin, Mladinski krožek iz Boljunca, Mladinski krožek iz Doline in SP Mačkolje.

Vsi udeleženci so se ob koncu strinjali, da je bil letošnji Slovenija party nepozaben in enkratni. Vsem bo ostal v neizbrisnem spominu.

Breda Susič

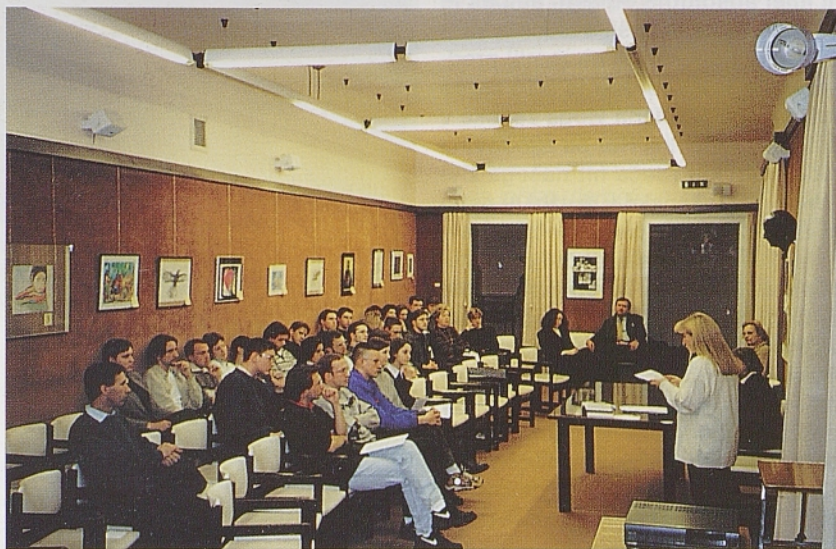

Nagrajevanje likovnega, fotografskega in literarnega natečaja SKK

V soboto, 6. februarja, je bilo v Peterlinovi dvorani vsakoletno nagrajevanje, ki ga SKK prireja ob dnevu slovenske kulture. Gre za podelitev priznanj zmagovalcem natečaja, ki je namenjen izključno mladim. Prisotni, ki so napolnili dvorano, so se seznanili z delom naših ustvarjalcev na likovnem, fotografskem in literarnem področju. Večer je vodila mentorica kluba prof. Lučka Susič, ki je začela z likovnim natečajem. Komisija, ki so jo sestavljali prof. Jasna Merku, Štefan Pahor in časnikar Jurij Paljk, je izbrala med tridesetimi izdelki, med katerimi je bilo osemnajst iz nižje in dvanajst iz višje srednje šole. Zaradi visoke udeležbe mladih umetnikov je komisija sklenila, da mora iti ena nagrada nujno najmlajšim. Zmagal je Blaž Kemperle, čigar sliko z naslovom *Izpoved* so izbrali zaradi izrazne svežine, drznosti in izjemne kompozicijske ubranosti posameznih likovnih prvin. Drugo mesto sta zasedla prispevek V pisanem gaju Daše Bresciani, ki ga označujejo živi barvni kontrasti, in grafične upodobitve fantastičnih in fantazijskih podob z izrazito grafično žilico Dajane Hočevar. Tretjeuvrščena mlada Veronika Sancin je izkazala velik smisel za barvo in kompozicijo.

Žirijo fotografskega natečaja so sestavljali fotograf Mario Magajna, podpredsednik krožka Foto Trst 80 Duilio Vecchiet in inž. Marjan Jevnikar. Za zmagovalko je določila Fiono Mezgec za kompozicijo črnobelih fotografij z naslovom *Povest o ljudeh*, ki s skrbno predstavitvijo prikazuje srečanja naših ljudi. Martin Maver se je uvrstil na drugo mesto s fotografijo Skupina tekačev, ki daje vtis hitrosti in gibanja. Marija Iussa pa se je izkazala z imenitno kompozicijo z naslovom *Zaton pred nevihto*.

Na literarnem natečaju je komisija (prof. in literarna kritičarka Marija Cenda, pesnik Jurij Paljk in prof. Alenka Štoka) izbrala Raffaello Petronio oziroma Iskrico (s tem psevdonimom se je predstavila že dvakratna zma-

Na Prazniku mladih ustvarjalcev, ki ga je priredil Slovenski kulturni klub ob dnevu slovenske kulture se je zbralo veliko mladih.

govalka natečaja). Njen pesniški ciklus po mnenju poznavalcev izstopa s svojo iskrenostjo, neposrednostjo in smislom za metaforo. Drugo mesto si je zaslužila Katja Vončina iz Gorice, ki je na originalen način podala motiv brezdomca. Lanski zmagovalki Bredi Sosič je bilo podeljeno tretje mesto zaradi izvirne lirčnosti.

Udeleženci so prisluhnili še prispevkom Zulejke Paskulin in Mattea Dimaia, ki sta si zaslužila pohvalo. Nato so prisotni imeli možnost, da glasujejo za to, kar se je njim zdelo najlepše. Nagrado občinstva so si prislužili: na likovnem natečaju Dajana Hočevar, na fotografskem Martin Maver s fotografijo *Zimski zaton* in na literarnem natečaju Raffaella Petronio.

Peter Jevnikar

Tinkara prodala 4.000 albumov

Ljubljana, 17. februar - Tinkara Kovač s sodelavci je za album *Ne odhajaj poletje* v klubu Central prejela srebrno ploščo založbe kaset in plošč RTVS.

TRN V PETI

Matere, žene in ženske hkrati

Marca smo že. Življenje pleše nad nami, raja v krogih, spiralah ali kar po trenutnem navdihu. Tolmun človeštva se prebujajo iz zimskega spanja, raste kot mogočna smreka na skali. V tej paleti, v tej klaviaturi pomladnih tonov, v vrtincu življenja, odrasčamo mi, dekleta, mladenke, bodoče žene. Vse pomladne, odsvit ognjevitosti, živahnosti, igrivosti. Navdušene smo za vse lepo, rade imamo cvetje, petje, zasanjene smo v prihodnost, hrepenimo za fantom, ob katerem bomo ljubile in bile ljubljene. Pred nami se odpira nova življenjska sfera: sfera ljubice, žene, matere in sfera poklicnega dela. Strmimo v prihodnost, dokopati se hočemo čimprej na površje odraslosti in zanemarjamo preteklost. Ali je to prava smer življenja bodoče žene in matere?

Rešeto zgodovine pušča za sabo vihre, osvajanja, izdajstva... Ko o tem razmišljam, se mi vse zmanjša v

Zulejka Paskulin ⇨

ozke reže. Zgodovina ljudstev je takšna: rod spodriva rod in je že sam na vrsti, da bo spodrinen. A neka prvinskost vendarle vzbuja srh: to je ženskost, ki se kot iskrica sveti v patriarhalni družbi. Že v dobi Hetitov je bila vloga ženske edinstvena. Kralj ni imel absolutne oblasti, ampak je bil v glavnem najvišji svečenik sončne boginje. Le to je na zemlji predstavljala kraljica, kar je bilo zares edinstvena politična vloga ženske v antični zgodovini. Ker pa zgodovina teče dalje kot rdeča nit našega življenja, vloga ženske v družbi ni ostala zamrežena, ampak se je že pojavljala z veliko poudarjenostjo v etruščanskem svetu. Tu so žene imele pravico prisostvovati tekmovanjem in poedinam, plesom in veselicam. Poleg družinskega in očetovega imena so si priborile še lastno ime, kar pa so nazadnjaški Rimljani in Grki obsojali. Asimilacijska sposobnost Rimljana se očividno iz kroga znanosti in umetnosti ni razprostirala v ženski sloj.

Kakšna pa je današnja vloga ženske v družbi? Nekoč, ko so se ženske opredeljevale zgolj za vlogo matere, je bilo nekoliko lažje, saj so morale materinsko vlogo združevati le še z vlogo žene. Danes pa si mati, ki je samo gospodinja, zelo težko zagotovi svoje mesto v družbi. Zato so ženske večinoma zaposlene, poleg dela doma jih čaka še delo v službi in se tako znajdejo razdvojene med likom "superženske" in podobo "hišne miši". Ko pa je doma prisoten še otrok, se ženske sprašujejo, komu naj dajejo prednost.

A to ni edini trn v peti. Enakost med spoloma je eden od osnovnih elementov človekovih pravic, uresničevanje tega načela pa je skupni cilj vseh demokratičnih držav sveta. Poraja pa se mi vprašanje, ali se to povsod izvršuje, ali pa so nekatere ženske v praksi podrejene položaju moškega sveta. Ženske vsega sveta, še posebej iz afriških držav in tistih v razvoju si želijo, da bi imele takšen položaj kot ga imajo Skandinavke: te so že od 30% do 50% v parlamentu in vladi. To pravico pa so si kar same izborile, in to s trudom.

Tako bomo morale storiti tudi mi, morale se bomo združiti, se povezati in si priboriti svoj prostor pod soncem.

FESTIVAL

Veselo srečanje mladih na Festivalu mladosti in glasbe

V nedeljo, 31. januarja, se je v openskem Marijanišču odvijalo zanimivo srečanje mladih. Ob Don Boscovem prazniku so Odbor za mladinsko pastoralo, Skupina Shalom, Slovenski kulturni klub in Mladi v odkrivanju skupnih poti s pomočjo Finžgarjevega doma, Marijanišča, openske in repentabske župnije organizirali Festival mladosti in glasbe, da bi na poseben način praznovali Don Bosca, svetnika, ki se je popolnoma posvetil mladini. Bistvo tega festivala je bilo srečanje mladih, ki imajo nekaj skupnega, in sicer željo po izražanju, iskanju novih poti, ustvarjanju novega; skratka željo po glasbi, kakorkoli naj se Ona razodeva.

Program dneva ja bil pester. Mladi so se srečali že zjutraj, ob 11. uri, na mladinski maši v openski župni cerkvi, ki jo je oblikoval prvi gost festivala, to je dekliska pevka skupina "Metulji" z Rakovnika pri Ljubljani. Skupina je zapela lepo število avtorskih pesmi in prisotne presenetila z izdelano vokalno tehniko in lepoto besedil in glasbe. Po maši je sledilo skupno kosilo in

sprostitev v Marijanišču, a že ob 14. uri so se prvi udeleženci festivala prikazali s svojimi instrumenti in spraševali organizatorje, če lahko poskusijo nekaj akordov na odru. Seveda se je to dalo, saj se je ob 15. uri moral začeti osrednji dogodek dneva: Festival glasbenih skupin in posameznikov.

Določeno je bilo, da se vsak nastopajoči predstavi s tremi pesmimi, od katerih vsaj ena avtorska: ena na temo vrednot, druga na duhovno tematiko in tretja po lastnem okusu. S tako izbiro programa so organizatorji hoteli dokazati, da se z glasbo lahko posreduje veliko pozitivnih vrednot in da danes mladi verujejo v take vrednote in jih širijo tudi s svojo glasbo. Če je kdo od teh kdaj mislil, da je sam, je spoznal, da to ni res, saj je videl, da so se tudi drugi prijavili na takem festivalu!

A kdo so mladi, ki so nastopali v Finžgarjevem domu? Program se je začel z "Metulji", ki so kot gostje zapeli tri pesmi za uvod v festival, potem pa so oder prepustili zamejskim "kolegom". Prva je stopila na oder Martina Krapež, ki je s svojim lepim glasom zapela tri tematsko zanimive pesmi: "Mir", "Perversioni" in "Ei fu", katerih avtorica je ona sama. Na kitaro jo je spremljal Aljoša Saksida. Drugi je zasedel oder Enrico Lapel, ki je ob lastni spremljavi zapel tri avtorske pesmi - "Il ritorno degli eroi", "Buon Natale" in "Sanje" - z zelo globokim sporočilom. Nato je bila na vrsti skupina "Kain name", ki jo sestavljajo Giulia Chendi (kitara in bas), Iztok Cergol (kitara), Paolo Vigni (bas) in Enrico Chendi (bobni). Najprej so zapeli "Bojim se samote" skupine Šank rock in "Dežuje, grmi", glasba in besedilo Cergol, Pečenik, Smotlak. Po tej zanimivi mladi skupini sta se na odru predstavila Martina Feri (glas) in Paolo Bembi (kitara in glas), ki že nekaj časa skupaj nastopata. Ta duo je zapel pesmi "Pod oknom" - to Prešernovo poezijo je uglasbil Paolo Bembi -, "Lullaby of Birtland" Rogersa in Shearingovo "I wanna be like you". Seveda

Organizatorji Festivala Aleš Petaros, Raffaella Petronio in Valentina Bembi izročajo diplomu kantavtorju Enricu Lapelu.

Ali je naša prihodnost zapisana v zvezdah?

Mislím, da na to vprašanje ni odgovora. Vsakdo ima lastno mnenje, ki ga lahko utemeljuje s svojimi načeli, ki pa vendar nimajo znanstvene podlage. Že nekaj časa je npr. branje tarokov zelo razširjeno in zgleda, da se veliko ljudi zateka k tako imenovanim "velikim učiteljem", ki na podlagi mešanja kart neznanemu telefonistu razlagajo prihodnost. Tudi horoskop je za večino ljudi postal vsakdanji kruh. V sedanjih časih se veliko ljudi prepusti temu poslu zaradi denarja in že večkrat je bilo dokazano, da so to same sleparije.

Vendar je razlog, zaradi katerega se ljudje zatekajo k vedeževalcem, veliko bolj zanimiv od načina, s katerim pridejo vedeževalci do vsakega zaključka. Mislím, da je strah pred prihodnostjo pogostejši od radovednosti. Od vedno se ljudje boje vsakega trenutka, ki je pred njimi, in mislijo, da če se nanj pripravijo, bo ta bolj sprejemljiv. In zakaj se boje prihodnosti? Ker slutijo, da bo ta razkrinkala mračen obraz resnice? Torej se ljudje boje tudi resnice; in zakaj? Ker bi jim ta ostrigla peruti, s katerimi ne bogljeno plavajo po nebu fantazije? Torej hočejo ljudje vnaprej vedeti, kaj jih čaka, da bodo čim manj trpeli? (Ali je človeški egoizem tako velik?) Če pa že veš, kaj se ti bo zgodilo, izgubiš voljo do vseh svojih dejavnosti, ker veš, da karkoli boš storil, bo imelo že prej določen zaključek. In torej smo na svetu, da kot lutke hodimo po že začrtani poti? In kdo je ta, ki drži niti lutk? Roka vedeževalca, njegovi taroki ali nadnaravna sila? Veliko je govora o človekovi usodi. Konec koncev pa, kaj je usoda? Je steza, ki je človeku določena od rojstva in po kateri hodi do smrti, ali je pot, ki si jo človek gradi iz dneva v dan? Mislím, da je rešitev tega vprašanja povsem individualna. Ne glede na svoje prepričanje mislim, da je drugi odgovor boljši. Če je člo-

Mateja Černic ➡

Pogled na polno dvorano Finžgarjevega doma in na oder med nastopom skupine Kain name.

je Martina presenetila vse s svojim posebnim temnim glasom. Duu je sledila Andrejka Možina (glas), ki je ob spremljavi Aljoše Saksida (kitara) zapela tri slovenske pesmi: "Žerjavica ljubezni" in "Tvoja ljubezen" Tullia Možine in znano slovensko "Poletna noč". Njeno izvajanje je bilo zelo doživeto. Kot zadnja se je predstavila skupina "Kraški ovčarji", že zelo znana v našem okolju. Skupino sestavljajo Aljoša Saksida (glas in kitara), Matej Gruden (glas in klaviatura), Danilo Pahor (bas), Mitja Košuta (bobni) in Iztok Cergol (violina in glas). Zapeli so "V moji vasi", besede in glasba Matej Gruden, "Primorska roža" in "Hoču, da se napijem", besede in glasba Aljoša Saksida.

Ob koncu nastopov se je festival nadaljeval s pogovorom, pri katerem so sodelovali vsi, ki so jih zanimali problemi, ki se pojavljajo pri glasbenem izvajanju; pogovor je tekel o načinu

nastopanja pred publiko, kako posredovati poslušalcu sporočilo določene skladbe, kako je nujno biti na odru jasni in resnični, o tem, do kje je neka glasba duhovna in kje je meja med duhovno in komercialno glasbo, zakaj je umetniška in zakaj ne itd. Po takem zanimivem pogovoru, pri katerem sta sodelovali tudi skupini iz Slovenije, je bil ob 19. uri koncert mladinske glasbene skupina "Mladost, pesem, prijateljstvo" iz Ljubljane. Trideset mladih pevcev in glasbenikov, ki vsako sredo oblikujejo študentsko mašo pri frančiškanih na Tromostovju v Ljubljani, se je predstavilo s koncertom duhovnih in mladinskih pesmi in vse prisotne navdušilo z vedrino svojega nastopanja. Celotno srečanje se je zaključilo s plesom, na katerem so se zbrali nastopajoči in poslušalci in se skupaj zabavali s skupino "Kraški ovčarji", ki je poskrbela za dobro glasbo.

Raffaella Petronio

Na Festivalu mladosti in glasbe je prva izmed zamejskih glasbenikov stopila na oder kantavtorica Martina Krapež. Na kitaro jo je spremljal Aljoša Saksida.

vek prepričan v to, da so njegovi dosežki že vnaprej določeni, bo življenju sledil slepo, pasivno in ne bo znal primerno okušati vsakega trenutka svojega kratkotrajnega bivanja na zemlji, ker bo sledil namišljeni črti, ki ga bo z že začrtanimi etapami vodila do enega samega, končnega cilja: smrt. Bolj všeč mi je druga interpretacija usode. Vsak trenutek gradi naslednjega, vsaka sekunda bo vplivala na naslednjo, vsak posameznik živi v prepričanju, da nekaj zmore narediti in da lahko uživa lepe trenutke, ker je sam prišel do njih. Človek ni vdan v usodo in lahko vsak trenutek upa v boljšo prihodnost in je prav tako upanje, ki gradi pot človekove usode. Brezupje stopnjuje v človeku praznino, ki je nenapolnjiva za vsa druga čustva. Tudi v najhujših trenutkih je prav upanje, ki skuša posvetiti v praznino, jo napolniti z željo na lepšo bodočnost. Tudi ta trdna opora ti daje moč, ko postavljaš kamen na kamen in gradiš smer svoje usode. Lepo je misliti, da sam si avtor svojega življenja, da lahko spremeniš oster veter v toplo sapico, da lahko sam odločaš.

Ali je naša prihodnost zapisana v zvezdah? Mislim, da vsakdo ima svojo zvezdo, kateri se v svoji podzavesti izpove vsak dan in si tako iz dneva v dan piše usodo.

Lepo je opazovati zvezdnato nebo, ker vidiš, kako se v zvezdah rojevajo usode tisočeriha zaupajočih duš; lepo je vložiti vse svoje želje v padajočo zvezdo, kajti iz umrlega se vedno rodi nekaj novega.

RAST, mladinska priloga Mladike,
34133 Trst, ulica Donizetti 3
Pripravlja uredniški odbor
mladih.

Pri tej številki so sodelovali:
Rok Oppelt, Breda Susič,
Peter Jevnikar, Zulejka Paskulin,
Raffaella Petronio, Mateja Černic,
in Martina Valentinič.

Številko je uredila
Jadranka Cergol

Trst, marec 1999

Tisk graphart snc
Obrtna cona Dolina 507/10 - Trst
Tel. 040/8325009

INTERVJU

Gostilna Vogrič

V ponedeljek, 26.10.1998, ob štirih popoldne. Na parkirišču srečam zadnje goste, ki odhajajo iz restavracije Vogrič v Števerjanu, na Klancu. Ko vstopim, skoraj vsa družina pije kavo, da bi se, sicer le za trenutek, odpočila od dela in si pridobila novih moči za večerno delo. Takoj me posedejo za mizo in tudi meni ponudijo kavo. Po kratkem klepetu začnem intervjuvati gospodinjjo, gospo Jožico.

M.: Kako in kdaj se Vam je porodila zamisel, da bi odprli restavracijo?

J.: Ko je bil pred dvajsetimi leti mož Roman še občinski uslužbenec, se je pogovarjal s prijateljem, kako bi lahko uporabil popoldanski prosti čas. Ta mu je svetoval, naj odpre gostilno. Tako smo od Občine dobili v najem prostore bivše osnovne šole, jih uredili in začeli z delom. Dosti je bilo truda, a smo napredovali, zato smo se odločili, da kupimo stavbo in nekaj zemlje v bližini. Lahko bi rekla, da smo pred desetimi leti res tvegali, ko smo prenovili stavbo in prostor okoli nje.

M.: Vaša restavracija je zelo znana in privablja vedno nove goste. Kaj bi Vi ponudili gostu, ki prvič pride k Vam?

J.: Svetovala bi mu domače pripravljen jedi, kot so na primer rezanci ali zelenjavne juhe. Naša prava posebnost pa je meso na žaru. Lani poleti smo kot novost nekajkrat spekli prašiča. Za konec še dobro slaščico, ob vsem tem pa seveda ne sme manjkati izvrstna briška kapljica.

M.: Kdaj imate največ dela?

J.: Pozimi predvsem ob sobotah in nedeljah, poleti pa vsak dan. Ve-

liko dela imamo tudi ob praznikih, kot so Božič, Velika noč ali ko ljudje praznujejo krst, birmo, rojstne dneve; posebno pa se moramo potruditi za poroke. Ob takih praznikih nihče ne dela rad vsega sam doma, ko pa si lahko privoščijo, da mu drugi skuhajo in ga postrežejo.

M.: Katera so zadoščenja, kateri pa problemi pri Vašem delu?

J.: Zadoščenja imamo, ko gostje pohvalijo našo kuhinjo in se seveda k nam tudi vrnejo. Problemov pa je seveda tudi veliko: težko je zadovoljiti vse goste; ko je veliko ljudi, je težko hitro vse postreči. Naše delo ne pozna ne praznika ne urnikov.

M.: Hčeri Mojca in Kristina še pristavita:

Ob sobotah in nedeljah zvečer ne moreva ven s prijatelji, ne moreva si privoščiti večera v disku ali kakršne koli zabave. Vendar je vseeno lepo, ko vidiš, da veliko ljudi ceni in pohvali naše delo.

M.: Kdo skrbi za kuharske zamisli in za lepo urejen zunanji prostor?

J.: Za nove ideje skrbimo vsi, od gospodarja do natakarič, ki v prostih trenutkih listamo po knjigah in revijah. Kar se tiče okolja in dvorišča, vsi pomagamo, da povsod vladata red in čistoča. Glavno besedo pa ima seveda moj mož Roman, ki je pravzaprav stebel naše restavracije.

Gospoda Romana žal nisem mogla nič vprašati, ker ima veliko dela in stalno hiti gor in dol. Vsi tisti pa, ki vam je všeč dobra kuhinja, kar pridite k nam v Števerjan, v restavracijo Vogrič.

Martina Valentinič